

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

ČTVRTLETNÍK SPOLEČNOSTI KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU 1/2010

„Jsem,
který
nejsem“

Největším vítězstvím satana je to,
že se mu povedlo přesvědčit lidi,
že neexistuje...

Drazí přátelé,

v roce 2006, kdy jsme začali vydávat „Apoštola“, jsme si dali za úkol skrze poselství o Božím milosrdenství znovu připomenout a přiblížit všem milosrdnou Boží tvář. Probírali jsme témata, která se nám zdála nějakým způsobem aktuální a potřebná, tak abychom neztráceli z očí to, co je pozitivní.

Proto bude možná někdo z Vás překvapen tématem tohoto čísla.

Pro toto téma jsme se nerozhodli náhodou. Během tohoto roku se totiž chceme zamyslet nad heslem „Uvěřit v hřích“. Je to proto, že tolik lidí dnes nevěří v hřích, satana, peklo. A nebezpečí spočívá v tom, že to, že nevěří, neznamená, že hřích a peklo neexistuje a ďábel je jen pohádkovou bytostí. Tak jako ve tmě vyniká světlo, na pozadí hříchu vyniká Boží láska, moc, moudrost a milosrdenství. Proto věnujeme toto číslo satanovi, který je otcem hříchu.

Přejeme Vám, aby velikonoční doba, kterou teď prožíváme, byla pro Vás povzbuzením, že Bůh je větší než hřích a veškeré zlo. Z této velikonoční perspektivy je třeba se dívat na téma tohoto čísla a na působení zla ve světě. Dívejme se tedy na zlo a satana skrze Ježíšovo vítězství!

P. Wojciech Zubkowicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Časopis zaměřený na šíření úcty k Božímu milosrdenství

Vydává: Vychází čtyřikrát do roka

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy
tel.: 566 502 859, mob.: 774 521 531
e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení: KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce: šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC,
MUDr. Markéta Knobová,
Mgr. Dora Švachová,
Bc. Robert Pecha

Fragmenty z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia,
Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: archiv ABM

Grafické zpracování: Josef Karhan

Cena: Není stanovena. Redakce a tisk se hradí z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele (viz bankovní spojení).

Imprimatur: Církevní schválení

– Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk: Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modříšice 156

OBSAH

Úvodní slovo – František Radkovský	3
Co nám říká Bible o satanovi	5
Hebrejský „satan“, řecký „diabolos“	7
Vyhozený kříž (rozhovor)	10
Zážitek papeže Lva XIII.	14
Pavel VI. o satanovi	15
K zamyšlení	16
Zapomenutá pravda víry	18
Poslání a spiritualita s. Faustyny	20
Korunka k Božímu milosrdenství	22
Kongres BM na Slovensku	23
Budete mými svědky	26
Na apoštolských cestách	28
Pěší pout k Božímu milosrdenství	33
Bohoslužby, poutě, kontakty	33
Informace • Literatura	34
Kalendář poutí 2010	35

MONS. FRANTIŠEK RADKOVSKÝ

1. BISKUP PLZEŇSKÝ

NEBOJME SE, ALE BUĎME OPATRNÍ

V současné době jsme svědky stále větší eroze duchovních hodnot v životě naší společnosti. Ztrácí se citlivost svědomí, které má rozlišovat a motivovat k dobrému a varovat před zlem. Vytrácí se pojem hříchu, který není jen omyl nebo nedostatek v životě a jednání, ale více či méně vědomá

a dobrovolná volba zlého, která má své tragické následky v odcizení se a vzdálení se Bohu. Tyto následky je možné napravit – a v tom je celé drama spásy – anebo mohou znamenat trvalou tragédii člověka v tom, že vyústění jeho života bude v trvalém odloučení od Boha, které nazýváme pekle.

A ztrácí se i vědomí existence zlých, inteligentních a zálučných duchovních bytostí, ďábla a ostatních zlých duchů, kteří usilují zničit člověka duchovně i fyzicky a připravit mu onu trvalou tragickou budoucnost v pekle, v odloučení od Boha, našeho jediného dobra a štěstí. Místo toho se objevují, zvláště v různých zábavných filmech, sympatické postavičky neškodných čertů. Pro ďábla skutečně není lepší taktika, než ze sebe udělat směšnou, neškodnou figurku. Přesto však ďábelské působení, především ve formě zálučných pokušení a svodů ke hříchu, zakouší každý, kdo se upřímně snaží o duchovní růst a dokonalost. Nejvíce však působením zlých duchů trpí ti, kteří, ať už vlastní vinou či nikoliv, upadli do závislosti, posedlosti zlými duchy. Takových nešťastníků je překvapivě mnoho a exorcisté, tj. lidé, kteří z moci Kristovy a moci církve se jim snaží pomoci, by mohli mnoho vyprávět o tomto zlém a ničivém působení ďábla a jeho pomocníků.

Na rozdíl od středověku dnes církve tyto skutečnosti nepoužívá jako nástroj hlásání evangelia. Je to dobře, protože člověk se snadněji nechá získat věcmi pozitivními. Přesto je třeba o těchto smutných a nebezpečných skutečnostech otevřeně mluvit, nemlčet o nich a varovat před nimi.

Především však je třeba jasně ukazovat, že ďábel a ostatní zlí duchové jsou také jen stvořené bytosti, i když dokonalejší než člověk, a že jejich vládu nad světem a lidmi definitivně zlomil svou smrtí a zmrtvýchvstáním náš Pán, Ježíš Kristus. I to patří k radostné zvěsti velikonočního poselství a k svědectví o Božím milosrdenství.

Proto je dobře, že toto číslo se věnuje oněm zlým skutečnostem ve světle Kristova velikonočního vítězství, a přináší tak nikoliv strach z nich, ale výzvu k opatrnosti před nimi a především jistotu, že tyto zlé bytosti nám sice mohou škodit, ale s pomocí našeho Pána nad nimi zvítězíme.

ANGELO SCARANO, TH.D. S.S.L.

CO NÁM ŘÍKÁ BIBLE O SATANOVÍ

Předně je třeba říct, že Bible je o Satanovi skoupější a střízlivější, než bychom chtěli a očekávali. A to nejen Starý zákon, ale také Nový. Daleko víc a častěji se mluví o Bohu, který přichází k člověku, aby ho zachránil a proměnil. Už tento fakt je pro nás poučením, abychom ďáblu nevěnovali víc pozornosti, než si zasluhuje – zkrátka abychom nepodlehli určité fascinaci démonem... případně nedémonizovali skutečnost a neviděli ďábla hned tam, hned onde, jakmile se děje něco zlého (neštěstí, nemoc, neúspěch, ba dokonce hřích – mnohdy si my lidé bohužel „vystačíme sami“).

Co se týká označení, Bible používá výraz satan (hebr. satan, protivník), nebo ďábel (řecky diabolos, pomlouvač). Starý zákon mluví o satanovi velmi málo, aby se tak nezavdala příčina k nějakému duchovnímu dualismu (jako by byli dva bohové: „Hospodin“, bůh dobra, a jemu rovnocenný satan, bůh zla – ve skutečnosti je pouze jeden Bůh, Hospodin). Tato tajemná bytost se hraje určitou významnou roli už na samotném úsvitu lidských dějin: Geneze zmiňuje hada, který lstivostí oklame první lidi. Tím vzniká trhlina (tj. hřích) ve vztahu člověk – Bůh, důsledkem toho pak přichází utrpení a smrt. Had je tedy nepřítelem člověka: toto se ukazuje nejen v tomto příběhu z Geneze, ale stále znovu až do poslední knihy Bible, Apokalypsy. Už text z Geneze ukazuje základní rysy nepřítele: lstivost (Gen 3,1), rafinovanost při pokušení (Gen 3,13; Řím 7,11; Zj 12,9), proľhanost (Gen 3,4: „Nezemřete“). Jeho taktika vede k tragickým koncům, ke smrti: proto ho Janovo evangelium bez rozpaků nazývá vrahem (Jan 8,44). Proč takové jednání vůči člověku?

Knihy Moudrosti zná tuto odpověď: on závidí štěstí člověka (Mdr 2,24).

Pokud je satan nepřítelem člověka, nemůže nebýt nepřítelem Krista, jak to jednoznačně potvrzují evangelia. Kristus přišel právě proto, aby odhalil přítomnost a úskočnost ďábla. A že toto je důležitým posláním vtěleného Syna, to se ukazuje už tím, že na samotném počátku Ježíšovy veřejné činnosti stojí zápas s pokušelem na poušti: třikrát Ježíš demaskuje úskoky zlého a odmítá je v síle poslušnosti vůči Otci, v moci Božího slova (Mt 4,3-10; v tom se Ježíš představuje jako dokonalý protiklad Evy, která naopak podléhá ne-poslušnosti a ne-důvěrou). Tento Ježíšův boj je vidět znovu a znovu v exorcismech, při kterých se odhaluje i další „dar“ nepřítele: síla (proto se posedlí při vymýtání zmítají). Tato moc nepřítele je však podřízena síle Ježíšově. Satan nemá nad Kristem žádnou moc (Jan 14,30), jak je nejvíc patrné právě při triumfu Syna na dřevě kříže (Kol 2,15).

Po vzkříšení se nacházíme v jakési paradoxní situaci: satan je sice poražený, ale

HANS MEMLING: POSLEDNÍ SOUD

přesto má stále možnost, jak svádět lidi. Sv. Augustin k tomu používá trefný obraz: satan je jako přivázaný štěkající pes, který může škodit pouze těm, kteří se mu přiblíží. List 1 Petrův používá podobný obraz, řvoucího lva, který obchází a hledá, koho by pohltil (5,8).

Podobně jako na počátku, dodnes zůstává taktika nepřítele stejná: je to záškodnictví, snaha ničit Boží dílo „napodobením Božích darů“, jak je zjevné v podobenství o zasévání plevy mezi pšenici (Mt 13,24-30): plevel je zpočátku k nerozeznání od pšenice (ne nadarmo se satan v pozdější tradici označuje jako „simia Dei“, tj. opice Boha). Tento vrah narušuje vztah člověka k Bohu tím, že bere símě Božího slova z lidských srdcí (podobenství o rozsévání, Mt 13,19). Podobně jako na počátku i v současnosti tento odvčký nepřítel podvádí úskočností a lstivostí (2 Kor 2,11; Ef 6,11), vystupuje dokonce „v rouše anděla světla“ (2 Kor 11,14). Proto je na místě bdělost a prosba o dar rozlišování duchů (1 Jan 4,1). Stejně jako v Genezi, i dnes tento had zamlžuje obraz o Bohu, respektive o Kristu (například šířením bludů, 1 Jan 4,1n.). Není divu, že jako pokušitel zamlžuje i samotné Boží slovo tím, že ho překrucuje, resp. aplikuje nesprávným způsobem (při pokušení na poušti, Mt 4,3n.).

Zatímco očekáváme druhý Kristův příchod na konci věků, musíme stále zápasit s tou dravou šelmou: avšak tento boj je veden s jistotou ve vítězství (1 Jan 2,14: „Napsal jsem vám, mládenci, že jste silní a Boží slovo ve vás zůstává a zvítězili jste nad tím zlým.“). Křesťan, díky spojení s Kristem, si přivlastnil Ježíšovo vítězství na kříži. Jeho boj s ďáblem je tedy ve víře, že Ježíš má jméno nad každé jiné jméno, a právě před jeho jménem se musí sklonit každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí (Fil 2,9-10).

HEBREJSKÝ „SATAN“, ŘECKÝ „DIABOLOS“

VAROVÁNÍ EXORCISTY

V pekle uspořádali soutěž: Jak nachytat co nejvíce lidí do pekla? Jeden ďábel nabídl, aby namlouvali lidem, že Bůh neexistuje. Jiný, že neexistuje peklo. Návrhů bylo nespočetné množství. Nakonec ale vyhrál starý ďábel, který vstal a řekl, že nejlepším způsobem je namlouvat lidem, že k obrácení mají ještě hodně času a že záležitosti týkající se spásy si mohou dovolit nechat na pozdější dobu.

Křesťanský život je duchovním bojem, občas více, občas méně intenzivním, který je údělem všech křesťanů. Připomíná nám to učení sv. apoštola Pavla: „Zápasit totiž musíme nikoli s protivníky z krve a masa, ale s knížectvími, s mocnostmi, s těmi, kdo ovládají svět tmy, se zlými duchy, kteří obývají nebeské prostory.“ (Ef 6,12) Bohužel v XXI. století se existence zlého ducha stala pro moderní křesťany tématem, o kterém se stydí mluvit. Mnozí z nich jsou ještě ochotní věřit v Boha, ale nikoliv v ďábla. Považují jej za mytologickou bytost nebo za abstraktní ideu zla, která nemá žádný vliv na lidský život.

V existenci satana a pekla věří v Polsku 70 % katolíků, v USA asi 65 %, v Irsku 50 %, v Itálii 36 %, v Anglii 25 %, ve Francii 16 %, v Německu 13 %!

Co je toho příčinou? Je to způsobeno náboženskou ignorancí, nedostatkem duchovní citlivosti vůči zlu, které se projevuje ve světě a v církvi? Nebo je to tím, že chybí víra v Boží Slovo, které přece jasně, jak ve Starém, tak v Novém zákonu, hovoří o ďáblu a pekle?

Kdo je ďábel? Jak působí v našem životě a jaké jsou příčiny jeho působení? Jak se můžeme chránit před jeho silou?

Biblický název zlého ducha pochází ze slov: hebrejského – „satan“ a řeckého – „diabolos“, která označují duchovní bytost, reálně existující, která je protivníkem Boha a člověka, žalobcem člověka před Bohem (srov. Hi 1, 9–11; Za 3, 1–4; Mt 4, 1–11), otcem lži a smrti (srov. J 8,44). Katechismus katolické církve učí, že na začátku byl satan dobrým andělem stvořeným Bohem, ale skrze svou neposlušnost vůči Bohu se stal zlým andělem. Příčinou jeho vzpoury nebyla nenávisť vůči Bohu, ale sobecká, závisti plná „lásky“ k Bohu, který obdaroval člověka plností své lásky (srov. Mdr 2, 23–24, KKK 391).

Z opatrnosti před tzv. snadnou démonologií, která vidí přítomnost satana ve všem

a ve všech, je nutné pamatovat na to, že Kristus má větší sílu než ďábel (srov. Mk 1,24; L 4, 1–13). Právě tuto sílu a moc nad demony předal Ježíš svým učedníkům (srov. L 1,17; Mk 16,17), a proto je zlí duchové poznávají a bojí se opravdových učedníků Ježíše a nebojí se podvodníků (srov. Sk 16, 16–18; 16,15). Démoni vědí, že čas jejich působení je omezen (srov. Zj 12,11).

Strategií satana a všech zlých duchů jsou lži, podvody, léčky (srov. Gn 3, 1–7; 2Kor 2,11; Ef 6,11; 1Tim 3,7; 6,9), vystupování v podobě anděla světla (srov. 2Kor 11,14), a ne – jak si někteří myslí – v podobě ohydných, chlupatých bytostí s rohy, kopyty, ocem a vidlemi. Otec Pio (1887–1968), několikrát týraný satanem, jej viděl v podobě krutého člověka, který ho bil, nebo nahých provokativních žen, které se snažily ho svést, v podobě svého představeného a dokonce také v podobě Matky Boží a Pána Ježíše.

Působení satana může být obvyčejné, skrze různá pokušení ke hříchu, a také mimořádné. Mimořádné se projevuje týráním týkajícím se fyzického zdraví, osobního a pracovního života, pronásledováním, které se vnějším způsobem týká míst, předmětů a zvířat, obsesemi, které narušují duševní rovnováhu psychickou a emocionální a vedou k nočním můrám a pronásledujícím, špatným myšlenkám směřujícím k sebevraždě, a konečně posedlostí, která paralyzuje tělo a psychiku.

Blahoslavená Marie od ukřižovaného Ježíše (1846–1878), dvakrát posedlá zlým duchem (!), přirovnává jeho působení k větru, který proniká každou skulinou lidské přirozenosti vzniklou skrze smrtelný hřích nebo nedostatkem Boží milosti. Moc ďábla není nekonečná, i když nadělá veliké duchovní a fyzické škody v našem životě, v mnoha manželstvích a rodinách, v každé zemi a ve světě. Stačí zde vzpomenout všechny války, teroristické atentáty, vraždy, krádeže, sexuální de-

privace, manželské nevěrnosti, které nemůžeme připsat jen tomu, co je v člověku zlé.

Je třeba také pamatovat na to, že ďábel se pohybuje v mezích, které mu určil Bůh (srov. Job 1, 12; 2,6). Boží prozřetelnost dopouští působení satana, které je pro nás velikým tajemstvím a které může vysvětlit jen pravda o Boží lásce, která spolupracuje se všemi, kteří milují Boha, k jejich dobru (srov. KKK 395). Sv. Jan Chryzostom (cca. 350–407) nazýval dokonce satana „posvětitelém duší“. Myslel tím na všechny, kteří zakusili démonické působení a utrpení, které toto působení ďábla přineslo, a obrátili se, celým svým srdcem přilnuli ke Kristu a obdrželi milost duchovní svobody a svatosti. Tuto pravdu také potvrzují svědectví exorcistů, kteří doprovázejí mnoho lidí v jejich utrpení těla a psychiky, které nedokáže vysvětlit medicína. Tito lidé, kteří byli prostřednictvím modlitby za osvobození a exorcismu uzdraveni, získali zase harmonii duchovního života a prožili hluboké obrácení.

Největší příčinou mimořádného působení zlého ducha je dobrovolné, vědomé a dlouhotrvající setrvávání ve smrtelném hříchu, závislostech a sexuálních perverzích. Kromě tohoto velice důležitého zdroje „demonických infekcí“ je třeba zmínit také modlářství (zvláště satanismus), okultismus, spiritismus (např. vyvolávání duchů), magii, věštění (např. horoskopy, numerologie, astrologie), některé druhy hudby (techno, satanistická), filmy a knihy esoterické (Harry Potter), „naturnální“ terapie různého druhu, jejichž původ a jádro je zahaleno tajemstvím a zdroj energie není verifikován vědou (např. bioenergoterapie).

Každý den k exorcistům přichází oběti okultismu, magie, věštění a nekonvenční medicíny. Jsou to lidé v různém věku, různého společenského postavení, různých profesí a náboženství, kteří v důsledku zla trpí fyzicky, psychicky, duchovně... Často jsou

kvůli svým problémům odsouzeni k samotě, lhostejnosti a nepochopení. Hledali pomoc všude a různými způsoby.

Jednou z těchto osob byl několikaletý chlapec, kterého jsem kvůli jeho fascinaci knihami J. K. Rowlingové nazval „oběť Harryho Pottera“. Několik měsíců se život rodiny soustředil na jeho utrpení, protože najednou se jeho zdraví vážně zhoršilo. Z důvodu intenzivních a dlouhotrvajících bolestí hlavy a žaludku nemohl normálně žít, jíst, pít, učit se a hrát si. Trpěl nespavostí, občas měl epileptické záchvaty a paralýzu nohou. Podrobná odborná lékařská vyšetření byla neúspěšná. Jeho zdravotní stav se stále zhoršoval, až rodiče přišli za mnou. Několikrát jsem v průběhu několika týdnů prováděl nad chlapcem exorcismus. Během modlitby se chlapec choval neobvykle agresivně a nepřirozeně. Křičel, plakal, smál se, plival na otce, který ho držel v náručí, na mě, na kříž, na obraz Matky Boží a fotografii Benedikta XVI. Se zlostí reagoval na slova modlitby, na znamení kříže a svěcenou vodu. Neovládal své tělo a pořád dostával epileptické záchvaty. Osvobození od vlivu zlého ducha se dokončilo po čtvrtém exorcismu. Během dalších dvou týdnů byl pozorován lékaři. Všechno bylo v pořádku. Dodnes se tento chlapec cítí dobře a nemá žádné zdravotní potíže.

Dalšími oběťmi zraněnými zlým duchem byly dvě mladé dívky, které pod vlivem satanistické hudby prožívaly – a to nezávisle na sobě – stejné negativní psychické stavy. Depresi, sebevražedné myšlenky. Zkusily si vzít život. Před tím, než se se mnou setkaly, nebyly schopné se modlit ani přestat poslouchat tuto hudbu. Prostřednictvím modlitby o osvobození dosáhly duchovní svobody.

Dalším příkladem působení zlého ducha byl dospělý muž, který po mnoho let využíval služby bioenergoterapeutů. Namísto původní nemoci „získal“ zhoršující se depresivní

stavy a nespavost, vztahy s lidmi se zhoršily kvůli tomu, že se stal agresivním. Po několika exorcismech byl osvobozen a uzdraven.

Tyto osoby jsou jen jedny z mála, které zakusily přítomnost zlého ducha – ale především přítomnost Božího milosrdenství. Lidé, kteří ke mně přichází, mají naději na duchovní osvobození a uzdravení těla a duše, ale někdy zapomínají na to, že nezbytnou podmínkou k trvalému osvobození a hluboké proměně je obrácení vlastního srdce. Zapomínají někdy také, že to ne já, ale Kristus je nejlepším exorcistou. Bez pomoci Ježíše by moje služba neměla nadpřirozenou hodnotu a účinnost.

Účinnou obranou proti působení ďábla jsou svátosti. Svátost smíření je „nejlepším exorcismem“. Velice účinná je také modlitba, zvláště modlitba růžence, Korunka k Božímu milosrdenství, vzývání archanděla Michaela, půst – krátce: život v duchu křesťanské víry, naděje a lásky, čistoty a pokory, volný od kompromisů se zlem v jakékoliv podobě.

Pokud je duchovní boj a působení ďábla opravdu intenzivní, je třeba poprosit o modlitbu charismatickou modlitební skupinu a pak – pokud to bude nutné – se obrátit na exorcistu s vírou, že Ježíš je Pánem toho, co je nemožné.

Pokud jde o ďáblы, existují dvě veliké a zároveň rozdílné chyby, které může udělat naše generace. Jedna spočívá v nevěře v to, že existují. Druhá ve víře a v přehnaném a zároveň nezdravém zájmu o ně. Z obou chyb se stejně radují a se stejnou radostí vítají materialistu, ale i magika.

(C. S. Lewis, Dopisy starého ďábla mladému)

P. Tadeusz Marcinkowski ■
exorcista, spirituál v semináři
„Hosianum“ v Olsztynie

„VYHOZENÝ KŘÍŽ“

ROZHOVOR S MONS. DR. JERZYM OSTROVSKÝM, FARÁŘEM
NA DIECÉZNÍM POUTNÍM MÍSTĚ BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ
V POLSKÉM MĚSTĚ KIELCE

❖ V tomto roce vznikla na poutním místě Božího milosrdenství v Kielcích velice výmluvná výstava „Vyhozený kříž“. Řekněte, prosím, co je to za výstavu a jak vznikla.

Příprava této výstavy byla možná díky laskavosti Mons. Krzysztofa Pastuszaka, který shromažďoval exponáty skoro po celý svůj kněžský život. Páter Krzysztof, který působil nejprve na misiích v Kamerunu a nyní je už skoro 27 let farářem belgické farnosti v arcidiecézi Brusel, shromáždil mimo jiné také 268 křížů. Svou sbírku pak věnoval biskupu Kazimierzowi Ryczanovi do Kielc a otec biskup ji předal do našeho kostela Božího milosrdenství.

Jsmo velice rádi, že se tato výstava nachází právě v našem kostele, protože na

tomto místě je skutečnou pomocí pro naši službu, zvláště v době, kdy je slovo mnohem účinnější, pokud je doprovází obraz a příklad ze života.

❖ Je mezi exponáty kříž, který vás zvláštním způsobem oslovil svou podobou nebo historií?

Tato výstava se nazývá „Vyhozený kříž“, protože tyto kříže byly většinou ponechané v belgických a polských kostelech. Nechávali je tam jako nežádoucí anonymní lidé. Stejně jako neznáme jejich adresu, historii jejich života a jejich víry, stejně tak neznáme historii těchto křížů. Je to velice smutné.

Skrze tuto výstavu jsme chtěli pozvat všechny návštěvníky k zamyšlení nad vlastní vírou v Ježíše Krista. Nechceme to dělat

v duchu šoku a napomenutí: „nesmíte to dělat!“, ale chceme pozvat k obnovení osobního vztahu a víry v Ježíše Krista, bez kterého – i pokud se nám zdá, že to tak není – nejsme schopni nic udělat.

Naši výstavu už navštívilo několik tisíc lidí. Je vidět, že mnohé tato výstava velice oslovuje, někteří dokonce mají slzy v očích. To, co se odehrává v srdcích těchto lidí, alespoň trochu ukazují slova a dojmy napsané v knize návštěv. Někdy je to jakási bolest, že někdo odešel tak daleko od víry, někdy smutek, že špatně chápaná svoboda může člověka vést k tomu, aby řekl Bohu „ne“ a pohrdal láskou, jejímž největším a nejplnějším symbolem je právě kříž.

❖ Největším nepřítelem kříže je satan. Do jisté míry bez satana kříž nemá smysl. Nemyslíte, že popírání existence satana a hříchu je jedním z důvodů vyhazování křížů?

To je problém současného člověka, jeho způsobu myšlení, hodnocení. Bohužel, někde se přijímá jako životní styl takový, který zesměšňuje víru v Boha a věřící se pak ve veřejném životě a společenské struktuře považují za lidi „nižší třídy“. Ještě víc: slova

o existenci hříchu a satana se začala považovat za důkaz špatné výchovy a společenské kultury, dokonce za útok na druhou osobu – nesmíme přece nikoho stresovat!

Je to velice podivuhodná životní cesta současného člověka. Na jejím konci je podléhání zlu, náboženský synkretismus, magie, nekřesťanské způsoby meditace a otevírání se pro působení málo pochopených symbolů.

❖ Kdo vyhazuje kříž, nevyhazuje jen kousek dřeva nebo kovu, ale také se jakýmsi způsobem odřezává od kořenů, tradic a hodnot vyznávaných po celá staletí. Odkud se vzal ten fenomén, který je vidět v Evropě, totiž popírání křesťanských kořenů a tradic?

Občas přemýšlím, kým bychom byli, kdyby nebylo víry našich praotců. To přece jejich víra v Boha, zachovávaní přikázání, bázeň před Bohem a vzájemná manželská věrnost nám dovolily se narodit. To oni nás ve jménu Ježíše Krista naučili být lidmi schopnými lásky a odpouštění. Stojí za to na to pamatovat a položit si také otázku, jak by vypadala Evropa bez poselství evangelia a bez desatera. Co z toho, že nám nechybí chleba, když je mezi námi stále víc mravně zbloudilých lidí žebrajících o lásku a pokoj?

Všichni jsme uvěřili v sílu rozumu, práci lidských rukou, bohatství a kariéru. A chybí nám opravdová životní moudrost, pokora vůči Bohu a vůči pravdě, že život je jeho dar a my všichni jsme jen skromní poutníci po této zemi. Vědomí toho je také podmínkou úcty ke kříži, který ukazuje Boží lásku, která nese spásu a dává smysl životu.

Křesťanství je vepsané do totožnosti Evropy. Také stojí za to si pamatovat, že evropská integrace nachází svou sílu a pramen v evangeliu. Na takové základy integrace poukazovali její tvůrci. Přestože se lišíme jazykem, bydlištěm, historií a ma-

Výstavní prostory jsou plné odložených křížů

teriálními podmínkami, spojuje nás křesťanská totožnost, stejný systém hodnot a chápání člověka. Proto je to tak divné, až nepochopitelné, proč se objevují snahy popírat to, co je dějinami a totožností Evropy. V tomto kontextu se zdá, že mají pravdu ti, kdo říkají, že jen věrnost hodnotám, které čerpají svou sílu z evangelia, může učinit z Evropy jednotnou, velikou, opravdovou rodinu národů. Tak to bylo po celá staletí.

Je sice pravda, že v Evropě byly také války, nedorozumění, snaha dominovat nad ostatními, vraždění skoro celých národů. Přes to všechno, díky mezilidské solidaritě inspirované duchem evangelia, bylo a je možné překonávat zlo, které vede k nenávisti, nedorozumění a přináší člověku tolik utrpení a bolesti. V tom všem je také možné odpuštění – protože tak nás učí kříž. Proto lze také říci, že síla a budoucnost Evropy jako společnosti národů spočívá právě v tomto mimořádném symbolu křesťanství. Je to kříž, který se nesmí vyhazovat.

Doufáme, že popírání evangelijních hodnot, které leží u základů křesťanské Evropy a chápání člověka, a také vyhazování a nechut vůči kříži mají pouze charakter incidentů. Pokud by tomu bylo jinak, je třeba se bát o budoucnost Evropy.

❖ **Vyhozené kříže jsou pro nás jakýmsi „znamením doby“. Co myslíte, že může do světa, ve kterém mnozí opouštějí víru, přinést úcta k Božímu milosrdenství?**

Boží milosrdenství vždy bylo velice důležitou součástí služby církve, ale tak bezprostřední učení o Božím milosrdenství, jaké je v dnešní době, a víra v Boží milosrdenství pronikaly do vědomí celé církve velmi pomalu. Teprve po svatořečení sestry Faustyny Janem Pavlem II. a díky horlivému působení jejího zpovědníka patera Michala Sopočka se poselství o Božím milosrdenství pomalu dostávalo do díla evangelizace. Mimořádnou roli v tom sehrál služebník Boží Jan Pavel II., který v encyklice „Dives in misericordia“ připomněl světu biblickou pravdu o Bohu plném milosrdenství. Učil, že biblická pravda o Božím milosrdenství je mimořádným Božím darem, který zasévá v srdci každého z nás naději na věčný život. S velikou mocí připomněl světu, že Boží milosrdenství se objevilo v největší míře v osobě Ježíše Krista právě na dřevě kříže. Jeho umučení, smrt a zmrtyvýchvstání dávají smysl našemu životu a umírání. Je jen třeba se svěřit Ježíšovi – Ježíši, důvěřuji Ti!

Nejvíce se Boží milosrdenství projevuje ve zpovědnici. To právě tam, když litujeme

svých hříchů a deklarujeme ochotu se polepšit, slyšíme slova: „Bůh, Otec veškerého milosrdenství, smrtí a vzkříšením svého Syna smířil se sebou celý svět“ – ať ti udělí své milosrdenství. Jdi a více nehřeš! Není to důkaz toho, že i když nás všichni odsoudí, budou námi pohrdat a odmítnou nás – Bůh je milosrdný a pokud litujeme, rozhodneme se polepšit a zadostiučiníme, v Ježíši Kristu znovu získáváme život? Tohle je dnes naší nadějí, kterou neseme zbloudilému světu hlásajíc Boží milosrdenství.

❖ **Bůh nikdy neopouští člověka, to člověk opouští Boha. Tato zahanbující pravda má v sobě semínko naděje, protože člověk se vždy může vrátit... Pracujete na poutním místě Božího milosrdenství, a proto jste byl určitě svědkem mnoha lidských návratů. Co podle vás dnes nejvíce překáží člověku vrátit se k Bohu – lhostejnost, necitlivost k hříchu, nedůvěra?**

Bůh je náš Otec, který miluje a odpouští. Hlásání této pravdy bylo důležité v každé době. Dnes je ještě důležitější, protože tolik lidí zbloudilo, nedůvěřuje a podléhá zlu. Síla současnosti, obrovské možnosti, které dává reklama, a přitom slabost křesťanské rodiny, zesměšňování a snižování její autority nenahraditelné ve výchově mladých lidí nás všechny vyzývají, abychom s ještě větším nasazením připomínali lidem, že jejich opravdová svoboda je v Bohu.

Není to jednoduchý úkol, protože mnozí se cítí tak svobodně a dobře, že v sobě ztratili citlivost pro Boží věci. I když jsou pokřtěni, žijí tak, jako by Boha nikdy nepoznali. Proto také dnes existuje tak velká potřeba rozvíjet různé formy pastorače a apoštolátu. Lidé pořád čekají na svědky, kteří je svým životem a věrností Božím příkázáním přesvědčí a přivedou k Bohu a k církvi. Dynamická pastorače plná modlitby, autentické svědectví vě-

řících a apoštolát vždy byly a jsou nejjistějším lékem na strašnou nemoc lhostejnosti, necitlivosti k hříchu a nedůvěry.

Síla evangelizace spočívá v modlitbě, hlásání pravdy o Ježíši Kristu, udělování svátostí a službě lidem. Obrácení a návrat k životu podle evangelia je Boží záležitostí. My jsme jen slabými sluhý díla Božího milosrdenství. Neustále se máme modlit za víru pro sebe a pro celý svět. Důvěřujme Pánu a dělejme dobře to, k čemu nás povolává!

❖ **Děkuji vám za rozhovor, přeji hodně vytrvalosti a moci v hlásání „moudrosti kříže“ a prosím vás o modlitbu ve vašem poutním místě Božího milosrdenství za všechny čtenáře „Apoštola“...**

Moc děkuji a pozdravuji všechny čtenáře „Apoštola“. Blahopřeji, že „Apoštol“ je součástí důležitého díla evangelizace a hlásání toho, že Bůh je milosrdný. Zdravím srdečně všechny, kdo se modlí v kostele Božího milosrdenství ve Slavkovicích u Nového Města na Moravě.

P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

P. Jerzy Ostrowski

ZÁŽITEK PAPEŽE LVA XIII.

Před liturgickou reformou, když ještě kněží sloužili mši svatou pouze latinsky, recitoval na konci kněz vkleče před oltářem modlitbu ke svatému archandělu Michaelovi, aby ochránil církev v boji proti ďáblu. Je škoda, že se dnes tato modlitba, známá jako modlitba papeže Lva XIII., tak málo používá.

Co vlastně vedlo papeže k sepsání této modlitby? Jednou odsloužil mši svatou a setrval po ní v díkůčinění, přičemž v kapli už probíhala další mše svatá. Náhle zůstal jakoby zasažen bleskem. Zvedl hlavu a upřeně se zadíval na cosi přímo nad hlavou celebranta. Tvář mu zbledla a on vyděšeně a bez hnutí stále na to „něco“ hleděl. Dělo se s ním něco zvláštního. Když se konečně probral, vstal, rukou udeřil o klekátko, jako by dával najevo, že mu něco došlo, a spěšně odešel do své pracovny. Jeho spolupracovníci ho s obavami následovali a ptali se: „Svatý otče, co se stalo? Není vám nevolno? Nepotřebujete něco?“ Papež odpověděl: „Ne, nic nepotřebuji.“ Asi za půl hodiny si ale zavolał tajemníka Kongregace pro bohoslužbu a svátosti, vložil mu do ruky papírek s textem a požádal ho, aby jeho kopii rozeslal všem ordinářům na celém světě.

Co bylo na papíru?

Stála na něm zmíněná modlitba, kterou se měl každý kněz modlit s věřícími na konci mše svaté po modlitbě k Panně Marii. Byla to naléhavá prosba ke sv. Michaelovi,

aby zahnal démona do pekelné propasti. Tuto modlitbu se měl modlit po mši svaté každý kněz, a to na kolenou, což bylo neobvyklé. Modlitba byla tedy v roce 1886 zasílána všem biskupům.

Kardinál Nasalli Rocca ve svém postním pastýřském listu (Bologna 1946) napsal: „Autorem této modlitby je sám Lev XIII. Obrat 'duchové zlí, kteří ke zkáze duší světem obcházejí', má historický význam, jak nám to opakovaně dosvědčil papežův osobní sekretář Mons. Rinaldo Angelo. Papež Lev měl vidění zlých duchů nad věčným městem Římem, jejichž počet narůstal. Z tohoto vidění vzešla modlitba, kterou pak doporučil celé církvi. On sám recitoval text modlitby pevným, neochvějným hlasem, jak jsme často slyšeli ve vatikánské bazilice.“

Je škoda, že se tato modlitba dnes již tolik nemodlí, jestliže je opravdu třeba, aby jak klérus, tak i laici zůstávali stále bdělí vůči nebezpečí, které nás obklopuje.

Souhlasím s těmi, kteří doporučují, aby se modlitba ke svatému Michaelovi, kterou se kněz kdysi modlival na konci mše svaté po Salve Regina (předepsaným papežem Piem IX.), recitovala i dnes buď během liturgie hodin, nebo v mešních přímluvách.

Úryvek je z knihy „O satanovi – biblicky, teologicky, prakticky“ (Karmelitánské nakladatelství 2009). Její autor, otec Elias Vella, je členem řádu bratří františkánů. Na základě biskupského pověření je už téměř dvacet let diecézním exorcistou a předsedou diecézní komise pro okultismus a satanismus. O této knize otec Vella píše: „Cílem této knihy je ukázat, kým ďábel je, odkrýt jeho taktiku a naučit se používat zbraně, které jsme jako křesťané dostali. Nemá nahnat křesťanům strach z boje, ale vrátit jim radost z Kristova vítězství.“

Knihu si můžete objednat na adrese: Karmelitánské nakladatelství s.r.o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01, tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

PAVEL VI.
PROMLUVA 15. 11. 1972

O SATANOVÍ A DUCHOVNÍM BOJI

Napadlo mě, abych se dnes věnoval zvláštnímu tématu, které je ale přítomno v rámci nauk hlásaných na těchto pastoračních audiencích.

O čem mluvíme? Mluvíme o potřebách církve. A jednou z potřeb, která dnešního rána zaujala mou pozornost, je ta divná a těžká obrana. Tato myšlenka o obraně mě pronásleduje. Proti komu? Svatý Pavel říká, že musíme bojovat. O tom jsme věděli; ale proti komu? Mnohokrát říkal, že musíme bojovat jako vojáci. Nemusíme bojovat proti věcem viditelným, proti tělu a krvi. Máme podstoupit boj, který jsem nazval „bojem ve tmě“. Musíme bojovat proti duchům, kteří se derou do atmosféry našeho života. Jinými slovy, musíme bojovat proti satanovi.

Na to se už nemyslí. Já bych se ale chtěl, alespoň tentokrát, zamyslet nad tímto strašným a nevyhnutelným tématem. Máme co do činění s bojem proti tomu neviditelnému nepříteli, který otravuje náš život svým je- dem a před kterým se musíme bránit.

Proč se už dnes o tom nemluví? Nemluví se o tom, protože není viditelná zkušenost. Věci, které nejsou vidět, se považují za neexistující. Bojujeme však se zlem. Ale co je to zlo? Zlo je nedostatek. Někdo je ne-

mocný, chybí mu zdraví, někomu jinému chybí peníze a špatně se cítí. A tak dále.

Tady se však věci mají jinak. A právě proto je to strašné: není to už nedostatek, kterému čelíme, není to zlo, kterému chybí opravdovost existence. Před námi je zlo, které je opravdové, reálné; zlo existující; zlo, které je osobou; zlo, o kterém už nemůžeme říct, že je to jen nedostatek, degradace dobra. Setkáváme se tady s absolutním potvrzením zla. Děsí nás to a měli bychom se toho bát.

Ten, kdo neuznává existenci té strašné reality, vychází mimo rámec biblického a církevního učení. Je to tajemná realita. A pokud někdo říká: „Já na to nemyslím“, znamená to, že: „Nemyslím s evangeliem“. Proč? Protože evangelium je plné, řekl bych dokonce naplněné přítomností satana. A pokud vás chci uvést do atmosféry evangelia, do jeho psychologie, mentality, musím aspoň cítit tuto tajemnou přítomnost. Jinak nebudu schopen ji zachytit.

Nechci fantazírovat ani vést lidi k pověrám, ale taková realita existuje. A evangelium nám o ní mluví, opakuje ji na mnoha, mnoha stránkách. Toto je význam, který pro naši správnou, křesťanskou koncepci světa, života a spásy má poučení o zlu.

„JDI PRYČ, NEČISTÝ DUCHU!“

(MK 5, 1–20)

Ježíš se vydává za člověkem, který je posedlý. Tento člověk je zbaven jak vnější, tak i své vnitřní svobody (je přivázán ke skále). Ježíš pluje na břeh k posedlému, uvězněnému člověku. Tento posedlý je milován. Pán na něj pamatuje. V tom se projevuje Boží láska, že Bůh pamatuje na člověka.

Kristus první vychází naproti člověku, kterého zotročil zlý duch. Ale nejen On – také posedlý běží naproti Ježíši, který vystupuje z lodi. Posedlý nečistým duchem, zasažen vnitřním umíráním, bez blízkých a přátel. On si nedokázal pomoci. Nebyl schopen nic dělat. Ježíš na něho pamatuje, přichází. Lidé ho přikovali ke skále, protože se ho báli. On trhal pouta a řetězy, ale nedokázal ovládnout své srdce, duši a tělo.

Křičel. A byl to křik ztracené důstojnosti a svobody. V tomto křiku, kterého se ostatní báli, mohl Ježíš slyšet prosbu: „Přeplav na můj břeh a zachraň mě!“ Když nemohu, nechci, nevěřím, nevidím smysl, abych se přiblížil k Bohu, Bůh zná mé trápení. Nečeká, až budu čistý, až budu mít vnitřní sílu, abych se dostal na druhý břeh.

Křik ztýraného člověka vyzývá Boha. Nečistota je znamením smrti, neschopnosti vidět v pravdě, nemožnosti milovat, nedostatku zodpovědnosti, života ve strachu, uvádění jiných do stavu nepokoje. Nečistý nemá dobrý vztah ani s Bohem, ani s lidmi. Odtud pramení samota vyplněná utrpením, bolestí a křikem. Nečistý je osamělý. Nečistý je tam, kde páchne („přebýval ve hrobech“). Jeho stav ho vede k bolestnému vidění procesu rozkladu v sobě a tím k zoufalství. Nečistota v člověku je symbolem pohřbívání života, jeho smyslu a toho, co je v něm nejkrásnější: lásky, důvěry, naděje. Nečistý duch ničí především lásku, důvěru a naději. Vede k roztržitým myšlenkám.

Toto běhání posedlého po horách – není to projev jeho dohasínající touhy po Bohu? Na vrcholech hor dávali Bohu oběti... Zkusme v tom bloudění posedlého člověka vidět víc, než jenom šílený tanec posedlosti plný hrůzného chaosu a krev mrazícího křiku. Zkusme v tom vidět velikou, spalující touhu shodit ze sebe to všechno, co je

nečisté... Zkusme vidět bezmoc člověka vůči satanovi, který ovládl jeho myšlenky, city a tělo.

„Když zdaleky uviděl Ježíše, přiběhl, poklonil se mu.“ Tato slova připomínají podobství o milosrdném Otci, o Bohu. Otec první vychází naproti svému synu, On první ho uviděl, když syn byl ještě daleko. Neobvyklé je toto chování posedlého člověka. Satan není schopen zabránit člověku, kterého ovládl, aby „zdaleky uviděl Ježíše“. Ježíš chtěl, aby ho tento posedlý člověk uviděl. Vidění Ježíše dává sílu nebýt „bez ustání, ve dne v noci, v hrobech a na horách“ a „nevýkřikovat a nezraňovat se kameny“. Vidění Ježíše přitahuje člověka k němu a vybízí k příchodu. Uviděl a byl vtažen do procesu uzdravování. Ježíš přitahuje člověka posedlého nečistým duchem k sobě.

To, co je v člověku nečisté, není silnější než touha, která člověka vede, aby vzdal Bohu chválu a klaněl se mu. Nečistý člověk je blízko Ježíšových nohou. Nečistý zná cenu a hodnotu sklonění se před Bohem a poznává zázrak, který tím skloněním začíná. To, že uviděl Ježíše z dálky, že přiběhl a poklonil se Pánu, to vše je už směřováním k plnému osvobození od nečistého ducha.

„Co mi chceš, Ježíši?“ Víš co Ježíš chce po tobě? On chce to, co nemáš: tvou svobodu a tvou čistotu. „Netrap mě!“ Bůh se může stát „utrpením“, když člověku připomíná, k čemu je povolán a k čemu byl stvořen. Je to ale opravdu Bůh, který trápí? Nebo je spíš zdrojem utrpení člověka jeho vášně, hříšné touhy a podléhání pokušením? To, co nejvíce trápí člověka, je hřích. Je to zároveň utrpení, které nemá smysl.

Co mě trápí? Jak se to stalo, jak k tomu došlo? Obrať se, změň své smýšlení a citění a trápení ti bude odňato.

P. Josef Pierzchalski SAC ■

ZAPOMENUTÁ PRAVDA VÍRY...

Jádrem křesťanské víry je trojjediný Bůh, který tak miluje svět, že dal svého Syna za jeho spásu (srov. Jan 3,16). K tomuto jádru se připojují další výroky, jako třeba o společenství svatých, o Eucharistii apod. Tyto pravdy víry si připomínáme u příležitosti různých svátků. Je ale jedna část Božího zjevení, která byla kdysi příliš zdůrazňována a posunuta téměř až k centru křesťanské víry, dnes však buď upadla do úplného zapomnění, nebo je zlehčována a zesměšňována. Je to smutná a tragická pravda o tom, že existuje peklo. Tento stav (nikoliv místo!!!) věčného, nikdy nekončícího zavržení, oddělení od Boha je mnohokrát zmíněn v Písmu svatém. Není popsán podrobně, je jen zmíněno, že je to stav nepředstavitelného utrpení, které nikdy nekončí, že je to trest za těžké hříchy, kterými člověk urazil Boha.

Sám Kristus také mluvil o pekle, často řečí obrazů a podobenství, ale přesto velmi zřetelnou (například Mt 5,22-29; 7,13-14; 13,41-42; 25,31-46; Mk 9,43-48). Učení katolické církve (najdeme je v Katechismu katolické církve v článkách 1033–1037), které se zakládá na Písmu svatém a tradici, které zkoumaly nesčetná pokolení teologů – světců, říká, že do stavu pekla se dostávají duše lidí, kteří zemřeli v těžkém hříchu. Podstatou pekelného trestu je věčné odloučení duše od Boha. V okamžiku smrti jej duše spatřila a byla uchválena jeho nádherou, dobrotou, laskavostí a slávou. Pak musela vyslechnout rozsudek, že Boha už nikdy nespátí a nemá šanci na změnu tohoto stavu zavržení, stavu trestu. Bůh nikoho do pekla neposílá, člověk si to způsobí sám tím, že těžce hřeší a v hří-

chu trvá, aniž by ho litoval. Bůh ve svém milosrdenství nabízí člověku mnoho pomoci k dobrému a ctnostnému životu, mnohokrát nám odpouští naše provinění. Jenže po smrti se už nic v člověku změnit nemůže – jeden jediný pozemský život byl obdobím zkoušky. Tento život se už nebude opakovat a na stavu člověka po smrti už se také nic nemění – jeho osud je pokračováním a důsledkem životních rozhodnutí.

Mnoho světic a světců mělo možnost ve svých vizích spatřit peklo. Bůh jim to umožnil, aby účinně varovali lidi a pobízeli je k obrácení a pokání. Také apoštolka Božího milosrdenství, svatá sestra Faustyna, měla tuto možnost. Její vize byla tak děsivá a otřesná, že jak sama píše ve svém Deníčku: „Kdyby mě nepodpírala Boží všemohoucnost, zemřela bych při pohledu na ta strašná muka.“ A co to je za muka? Světice vypočítává sedm společných muk, kterými trpí všechny zavržené duše, a jeden druh muk zvláštních, speciálních, pro každou duši vlastních. Ta společná muka jsou působena ztrátou Boha, výčitkami svědomí, nezměnitelností toho strašného údělu, duchovním ohněm, ustavičnou temnotou a pachem, neustálou společností satana a zoufalstvím a nenávistí k Bohu. Ona zvláštní muka, pro každou duši zvláštní, jsou muka smyslů – kdo jakým smyslem hřešil, takovým je trestán (srov. Den 741). Jak vidíme, pekelné útrapy nejsou zavrženým duším vnucené „zvenku“, Bohem dané jako trest pro vězně. Pekelná muka jsou naprostým vyhocením pokračováním způsobu života člověka na zemi, ovšem v situaci, ve které duše už ví, že konala zlo. Kdo v životě neměl čas pro Boha

– ani po smrti ho nespátí, ale bude si dokonale vědom, že tím přišel o věčné štěstí a radost, a bude si dělat hrozné výčitky. Kdo za života konal zlo, byl ve službě satana – ten ho bude mít za společníka po celou věčnost, ale teď už ví, jak krutý a strašný to je společník. Kdo si z pozemských radovánek udělal nejvyšší dobro a cíl života, bude se jim pak muset ve stavu pekla věnovat po celou věčnost, což je opravdu hrozné, protože i ta nejpříjemnější věc po nějaké době ztratí půvab a stává se nesnesitelnou zátěží.

Tu pravdu, že někdo bude navždy nešťastný a zavržený, je těžké přijmout. Je doopravdy děsivá a člověk se té myšlenky podvědomě brání, protože si zároveň musí uvědomit, že možnost věčného zavržení je otevřená i pro něj. Během staletí nechyběli a ani dnes nechybí lidé (mezi nimi jsou i významní teologové a světci jako Origenes, sv. Řehoř s Nissy, sv. Řehoř s Nasiansu, sv. Ambrož, sv. Jeroným, Teodor z Mopsuestie), kteří zastávali názor, že Boží milosrdenství je tak veliké, že všichni lidé budou spaseni, že i peklo někdy skončí, že dokonce i satan bude omilostněn.

V dnešní době se rozšířil názor, že osud člověka po smrti určuje jeho svobodné rozhodnutí v okamžiku smrti (tento názor zastává třeba soudobý rakouský dogmatik Gisbert Greshake). Je pochopitelné, že někdo má jiný názor, že veden láskou k lidem a vírou v Boží dobrotu si myslí, že všichni budeme spaseni. Odporuje to ovšem učení samotného Ježíše Krista, který mluvil o pekle jakožto o věčném trestu, který nepomíjí. Také domněnka, že osud člověka po smrti určuje jeho svobodné rozhodnutí

v okamžiku smrti, není přijatelná, protože o osudu člověka rozhoduje jeho celoživotní příběh a Greshakov názor maří význam lidských skutků během života. Přiveden do extrému by znamenal: „Celý život si můžeš hřešit jak chceš, jen si v okamžiku smrti pamatuj, aby sis zvolil život v nebi, a ne v pekle, a všechno bude dobré.“

Smíme samozřejmě doufat, že Bůh je tak milostivý, že jen velmi málo duší je ve stavu pekla. Ale nesmíme si peklo zlehčovat a dělat si žerty. Každý věřící katolík (v mnohem větší míře než nějaký jiný člověk) se musí snažit žít poctivě, konat dobré skutky, modlit se za sebe i za ostatní lidi, varovat se hříchu (zejména těžkého) a především prosit Boha o milosrdenství a milost smrti ve stavu lásky posvěcující (bez těžkého hříchu). Kněží musí překonat strach z toho, že budou možná některými lidmi považováni za „středověké tmáře“, protože mají povinnost učit Boží lid celé pravdě, jak je Bohem zjevená, ať je příjemná, nebo ne. Samozřejmě mají to dělat vhodným způsobem, s fundovaným teologickým pozadím a nesmějí přehánět, aby se peklo zase nedostalo do středu kázání na úkor radostné zvěsti o milujícím Pánu. Náš duchovní zrak se má upírat k trojjedinému Bohu, dárci veškerého dobra, k milosrdnému Kristu, který pro nás trpěl a zmrtvýchvstal, a k Panně Marii, naší přímluvkyni, ke svatým, kteří se ve stavu nebe radují pohledem na Boha, cíl jejich pozemského života. Peklo a satan mají místo jen na okraji, jako doplněk k celistvosti obrazu, jako zdůraznění nutnosti usilovné snahy o spásu duše.

Dr. Bogdan Pelc ■

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SESTRY FAUSTYNY

POZNALA JSEM, JAK SATAN NENÁVIDÍ
BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

Kdokoliv si přečte „Deníček“ sestry Faustyny, pochopí, že její život se odehrával nejen na zemi, ale také mezi nebem a peklem. Satan jako opravdová duchovní bytost, pokušení a hřích jako součást duchovního boje a peklo jako reálný prostor zbavený Boží přítomnosti – to všechno je na mnoha místech v „Deníčku“ a dává nám možnost nahlédnout do světa, jehož existenci popírá v dnešní době tolik lidí a který přece ovlivňuje nejen náš přítomný, ale také věčný život.

První, co je nejdůležitější a podstatné, je to, že satan a peklo existuje. Sestra Faustyna o tom píše ve svém „Deníčku“ takto: „Dnes mě anděl zavedl do propastí pekla. Je to místo velkých bolestí, jak je strašně rozlehlé. Viděla jsem tam tyto druhy utrpení: první utrpení, které tvoří peklo, je ztráta Boha; druhé – ustavičné výčitky svědomí; třetí – tento úděl se už nikdy nezmění; čtvrté utrpení je oheň, který bude duší pronikat, ale nezničí ji, je to strašné utrpení, je to čistě duchovní oheň zapálený Božím hněvem; páté utrpení – je ustavičná temnota, strašný dusivý pach, i přes temnotu se satani a zavřené duše navzájem vidí a vidí všechno zlo ostatních i své; šesté utrpení – je neustálá společnost satana; sedmé utrpení – je strašné zoufalství, nenávisť k Bohu, zlořečení, proklínání, rouhání. Jsou to muka, která všichni zavržení trpí společně, ale to ještě není konec útrap – jsou muka pro jednotlivé duše, jsou to bolesti smyslů, čím která duše hřešila, tím je trápena strašným a nepopsatelným způsobem. Jsou zde

strašné kobky, propasti bolesti, kde se jedno utrpení liší od druhého; kdyby mě nepodpírala Boží všemohoucnost, zemřela bych při pohledu na ta strašná muka.“ (Den. 741)

Zajímavá jsou přitom slova, která ke své vizi přidává: „Ať si je hříšník vědom, že jakým smyslem hřeší, takovým bude sužován po celou věčnost; píšu to z Božího rozkazu, aby se žádná duše nevymlouvala, že peklo není, anebo že tam nikdo nebyl a neví, jaké to tam je. Já, sestra Faustyna, jsem z Božího rozkazu byla v propastech pekla proto, abych duším říkala a dosvědčovala, že peklo je. Nemohu o tom nyní mluvit, mám od Boha rozkázáno, abych to zanechala napsané. Satani na mě měli velikou zlost, ale z Božího rozkazu mě museli poslouchat. To, co jsem napsala, je slabým stínem věcí, které jsem viděla. Všimla jsem si jednoho, že je tam nejvíc těch duší, které nevěřily, že peklo je.“ (Den. 741)

Není to zajímavé, že jedním z úkolů „sekretářky Božího milosrdenství“, jak Pán Ježíš nazývá sestru Faustynu, bylo dosvědčení, že satan a peklo opravdu existuje? Můžeme se zeptat, proč sestra Faustyna měla takovou vizi? Je to proto, že v dnešní době lidé tak často popírají existenci satana a pekla? To určitě také, ale asi také proto, že bez pravdy o satanovi a pekle by poselství o Božím milosrdenství nebylo „celé“. Jenom ten, kdo si uvědomuje a uznává, že satan a peklo existují, získává odpověď, proč Bůh přichází s poselstvím o Božím milosrdenství. Zároveň na pozadí pravdy o satanovi a pekle získává toto poselství svou „hodnotu“ a „váhu“!

Další, velice zajímavá zkušenost, kterou nám předává ve svém „Deníčku“ sestra Faustyna, se týká působení satana. Je to duchovní boj, do kterého je zapleten, chtě nechtě, každý člověk. Ve většině případů se tento boj odehrává skrze pokušení a satan působí neviditelně, v případě sestry Faustyny můžeme nahlédnout, jakými způsoby satan utočí. „Satan se vysmívá – vidíš, to budeš i nadále věrná?“ (Den. 98), znechucuje, namlouvá, že jí nikdo nerozumí a celé její snažení nestojí za to tolik trpět (Den. 97, 1405), ukazuje duchovní život přehnaně (Den. 1802), jako plný nesmyslů, nelogičností. (Den. 1497). Sestra Faustyna píše, že satan se může dokonce maskovat pláštěm pokory, ale zároveň nám dává velice zajímavou informaci, že si neumí obléci plášť poslušnosti. (srov. Den. 941)

Kromě těchto neviditelných způsobů se satan sestře Faustyně zjevuje také viditelně a utočí dokonce fyzickým způsobem. „Po ukončení adorace v polovině cesty do cely mě obstoupilo množství černých psů, byli velcí, skákali a vyli a chtěli mě roztrhat na kousíčky. Všimla jsem si, že to nejsou psi, ale satani.“ (Den. 320) „Jak jsem setrvala v usebranosti, satan vzal jeden květináč a zlostně jím vši silou udeřil o zem. Viděla jsem všechnu jeho zarytost a závist.“ (Den. 412) „Dnes večer, když jsem psala o tom velikém Božím milosrdenství a o velikém užitku pro duše, vtrhl do cely satan, s velikým vztekem a běsněním chytil paraván a začal ho lámat a rozbíjet. Nejprve jsem se trochu polekala, ale vzápětí jsem udělala křížkem znamení svatého kříže, bestie se okamžitě uklidnila a zmizela.“ (Den. 713) Důvodem rozpačitého, neobvyklého jednání satana je velká zlost a nenávisť vůči Faustyně a celému dílu Božího milosrdenství. V roce 1937 sestra Faustyna píše: „Satan mi svěděl, že mě nenávidí. Řekl, tisíc duší mi působí méně škody než ty, když mluvíš o velikém milosrdenství Všemohoucího. Největší

„Když jsem na chvíli vešla do kaple, řekl mi Pán: Má dcero, pomoz mi zachránit jistého umírajícího hříšníka; pomodli se za něho tu Korunku, kterou jsem tě naučil. Když jsem se začala modlit tu Korunku, uviděla jsem toho umírajícího, jak strašně trpí a bojuje. Bránil ho anděl strážný, ale byl jakoby bezmocný vůči tak velké ubohosti té duše. Celé množství satanů na tu duši čekalo, ale během modlitby té Korunky jsem uviděla Ježíše tak, jak je namalovaný na tom obraze. Ty praprsy, které vytryskly z Ježíšova Srdce, zaplavily nemocného a síly temnoty poděšeně utekly. Nemocný pokojně naposledy vydechl. Když jsem se vzpamatovala, pochopila jsem, jak je ta Korunka u umírajících důležitá, ona usmíruje Boží hněv.“

(Deníček 1565)

hříšníci nabývají důvěru a vracejí se k Bohu a já – říká zlý duch – ztrácím všechno, a navíc mě samotného tím neproniknutelným milosrdenstvím Všemohoucího pronásleduješ. Poznala jsem, jak velmi satan Boží milosrdenství nenávidí, nechce uznat, že Bůh je dobrý.“ (Den. 1167) „Teď jsem poznala, že satan nejvíce nenávidí Boží milosrdenství, je to pro něho největší utrpení, ale slovo Páně ne-

KORUNKA

„... Tato modlitba je na usmíření mého hněvu ... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa**; na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu**. Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem**.“
(Deníček 476)

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ, v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT

- ul. Siostry Faustyny 3
30-420 Kraków, Polsko

KOMUNITY V ČESKÉ REPUBLICE

- Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/Labem
- K rotundě 81/6, 128 00 Praha 2

pomine, Boží řeč je živá, obtíže Boží díla nezničí, nýbrž prokazují, že jsou Boží...“ (Den. 764) „Dnes jsem vedla boj s duchy temnoty o jednu duši, jak strašně satan Boží milosrdenství nenávidí, vidím, jak se staví proti celému tomu dílu.“ (Den. 812).

Z textů „Deníčku“ pro nás vyplývá veliké povzbuzení. Sice, jak píše sestra Faustyna: „satanova zloba je strašná“ (Den. 713), ale satan má na duši takový vliv, kolik Bůh dovolí. (srov. Den. 98). Bůh má pořád moc nad satanem: „Satani na mě měli velkou zlost, ale z Božího rozkazu mě museli poslouchat.“ (Den. 741) – píše Faustyna v roce 1936. Zbraní proti satanovi je modlitba: „Zlý duch to nemohl snést. Ukázal se mi jako přízrak a ten přízrak mi říkal: Nemodli se za hříšníky, ale za sebe, protože budeš zavržena. Vůbec jsem na satana nedbala a s dvojnásobnou horlivostí jsem se modlila za hříšníky. Zlý duch vzteky zavyl: Ó kdybych měl nad tebou moc! – a zmizel. Poznala jsem, že mé utrpení a modlitba satana omezovaly a že jsem z jeho drápů vytrhla mnoho duší.“ (Den. 1465).

Celý svůj život věnovala sestra Faustyna Bohu a dílu milosrdenství. Proto také po celý svůj život musela vést boj se satanem. O tomto boji velice krásně píše sestra Faustyna v srpnu roku 1935 a její slova jsou krásným poselstvím pro každého křesťana: „Ach jak je sladké namáhat se pro Boha a pro duše. Nechci odpočinek při zápase, ale budu bojovat do posledního dechu života za slávu svého Krále a Pána. Neodložím meč, dokud mne nezavolá před svůj trůn; nebojím se ran, neboť mým štítem je Bůh. Bát se má nepřítel nás, a ne my nepřítelé. Satan přemáhá jen pyšné a zbabělé, neboť pokorní jsou silní. Pokornou duši nic nepřivede ke zmatku a nic ji nerozechvěje. Zamířila jsem svůj let přímo do žaru slunce a nic mě nedokáže srazit k zemi.“ (Den. 450).

redakce ABM ■

MILOSRDENSTVÍ, ZDROJ NADĚJE

KONGRES
BOŽÍHO
MILOSRDENSTVÍ
NA SLOVENSKU

„Naše setkání je časem teologické reflexe, výměnou zkušeností týkajících se evangelizace prostřednictvím Božího milosrdenství, inspirací pro nové formy pastorače, ale především časem osobního setkání s milosrdným Ježíšem.“

Kostel Božího milosrdenství
ve Spišské Nové Vsi

Ve dnech 5.–6. prosince 2009 se na Slovensku konal první kongres Božího milosrdenství, který u kostela Božího milosrdenství ve Spišské Nové Vsi uspořádali otcové pallotini.

Koordinátor kongresu, P. Dariusz Latuszek SAC, ve svém slově na začátku setkání připomněl, že kongres je ozvěnou prvního světového Kongresu Božího milosrdenství, který se z iniciativy kardinála Christopa Šönborna konal v dubnu roku 2008 v Římě, a zároveň přípravou k druhému světovému Kongresu Božího milosrdenství, který se bude konat v Krakově – Lagiewnikach ve dnech 1.–5. října 2011.

Páter Latuszek vysvětlil, že místo konání kongresu není náhodné: otcové pallotini, kteří jsou správci toho místa, se od vzniku své první komunity na Slovensku v roce 1993 věnují šíření úcty k Božímu milosrdenství. Roku 1997 začali z tohoto místa vydávat slovenskou verzi „Apoštola Božího milosrdenství“, jehož čtenáři se dodnes aktivně podílejí na stavbě kostela a exercičního centra. Dne 18. dubna 2009 spišský biskup Mons. František Tondra posvětil

Košický pomocný biskup
Mons. Stanislav Stolárik

Mše svatá na závěr kongresu
s otcem biskupem F. Tondrou

Mons.
František Tondra,
spišský biskup

kostel a ustanovil ho poutním kostelem Božího milosrdenství pro spišskou diecézi. „Naše setkání je časem teologické reflexe, výměnou zkušeností týkajících se evangelizace prostřednictvím Božího milosrdenství, inspirací pro nové formy pastorace, ale především časem osobního setkání s milosrdným Ježíšem,“ zdůraznil P. Latusek.

Kongresu, který začal v sobotu ráno a končil v neděli odpoledne, se mimo jiné zúčastnil spišský biskup Mons. František Tondra, košický pomocný biskup Stanislav Stolárik, prof. Tadeusz Zasepa, rektor katolické univerzity v Ružomberku, ThDr. Alojz Frankovský, PhD., prof. Anton Tyrol, S. M. Klaret Fečová z Kongregace Matky Božího milosrdenství, P. Wojciech Zubkowicz SAC, šéfredaktor české verze „Apoštola Božího milosrdenství“. Nedílnou součástí kongresu byla také možnost otázek, které přednášejícím mohli klást účastníci kongresu. Vytvořil se tak zajímavý prostor dialogu a společného hledání odpovědí na mnoho problémů, které přináší život.

Protože není možné prezentovat přednášky, které zazněly během kongresu, v celém jejich rozsahu, přinášíme vám několik myšlenek, úvah a fotografií z tohoto setkání.

■ „Evropa sama sobě vyhlásila křížovou výpravu a nadále ji vede sama proti sobě. Každý kříž ať zmizí z každé zdi. Tak to začalo v Itálii... (...) Velmi dobře víte, že v době komunismu si v těch nových bytovkách jenom sem tam někdo dal kříž na zeď ve svém bytě. Je dnes v každém bytě kříž? Nepodlehli jsme už této křížové výpravě? (...) Teď jste si také tady v okolí všimli, že některé bytovky jsou už zateplené. Jak my potřebujeme zateplit to své srdce Boží láskou a Boží dobrotou, ale i Boží moudrostí, aby to všechno Boží v nás zůstalo. Aby se

Prof. Anton Tyrol

Alojz Frankovský

Kongresu se
zúčastnili
spolusestry
sv. Faustyny

nevýtratilo skrze „děravá“ okna a zdi a všechno možné. Aby se nám tato energie Boží lásky a Boží dobroty neztrácela. Abychom pochopili, že tento boj stále trvá.“

(Mons. Stanislav Stolárik,
košický pomocný biskup)

■ „Když si představíme třicátá léta XX. století a to, co se odehrávalo za zdmi kláštera v krakovských Lagiewnikach, v cele sestry Faustyny Kowalské, které se zjevoval Ježíš Kristus s celým poselstvím o Božím milosrdenství, musíme žasnout nad Božím soucitem vůči lidstvu a především vůči Evropě, nad kterou se už stahoval přízrak dvou totalitních režimů... A Bůh už tehdy, resp. ještě před tím připravoval základ toho, co měl až na konci XX. století svět obdržet jako lék po všech bédách hříchu a neštěstí, do kterého upadl v průběhu následujících desetiletí!“

(Prof. Anton Tyrol)

■ „Boží milosrdenství – používat, ale nezneužívat. Voda podporuje růst živých bytostí, ale ničí oheň. Voda osvobozuje dřevo od požáru, ale vápno zapaluje. Také pokud chceme získat Boží milosrdenství, potřebujeme pokání. Učení o Božím milosrdenství nesmí zastínit učení o Boží spravedlnosti. Je otázkou, o čem hovořit, co je důležitější – zda o Božím milosrdenství, nebo o Boží spravedlnosti. Jedno i druhé. Tomu, kdo zná a cítí zlobu hříchu, je potřeba říkat o Božím milosrdenství a on jeho sladkost také pocítí. Toho, kdo je vůči hříchu lhostejný, by učení o Božím milosrdenství nezajímalo, ba, nedej Bože, v jeho lhostejnosti by ho ještě utvrdilo. Věřím, že my, účastníci Kongresu Božího milosrdenství, cítíme velikost zla hříchu, ale také nekonečné Boží milosrdenství. Hřích plodí strach, milosrdenství radost a naději.“

(ThDr. Alojz Frankovský, PhD.)

„BUDETE MÝMI SVĚDKY...“

ROZHOVOR S KARDINÁLEM J. BERANEM Z ROKU 1965

6. část – Dokončení

Mohl byste říct něco bližšího o posledním průjezdu Prahou na letiště?

Vezli mě na letiště a já jsem žádal, zda by bylo možné, abych mohl zajít do katedrály. Řekli, že to není možné, že by to působilo pobouření. Když jsme přijeli na letiště, tak mě hned umístili do takového salonku. Tam byl Msgr. Cassarolli a Msgr. Potchi. Ten salonek byl velmi pěkný. Do letadla jsme nastupovali první a na letišti tedy nebyl nikdo a tam jsme také měli zvláštní oddělení. Celou cestu jsme byli sami. Když jsme přiletěli na letiště do Říma, tak tam byla spousta žurnalistů, ale oni je tam nepustili a bylo to tak smluvené, že udělali takový špalír kněží a přímo z letadla jsem šel tím špalí-

rem do auta a jeli jsme do koleje Nepomucena. Potom jsem měl hned 20. února audienci u Svatého otce, tedy den nato.

Můžete něco říct o té audienci?

On mi říkal: „Vždycky jsem se modlil za vás a za váš lid. Za vaši vlast se vždycky modlím. Za vás také zejména.“ A já jsem mu v pravdě řekl: „Svatý otče, já jsem nevěděl, že se celý svět za mě modlil. Když jsem byl v roce 1962 amnestován, tak jsem něco slyšel, ale že celý svět, to jsem nevěděl. Ale cítil jsem tu sílu těch modliteb. Byl jsem vždycky klidný a to působilo na ten komunistický organismus.“ On mi na to odpověděl: „Obcování svatých v církvi.“

NA SPOLEČNOU INTERNACI S KARDINÁLEM BERANEM
VZPOMÍNÁ PO LÉTECH BRNĚNSKÝ BISKUP KAREL SKOUPÝ

U pana kardinála mě vždy dojímala jeho hluboká, opravdová, nevtrhavá zbožnost. Dále jeho neúnavná pracovitost, jeho věru obdivuhodná ochota sloužit,

působit radost druhým a jeho skromnost při vysoké důstojnosti. Náš život v exilu byl rozdělen mezi modlitbu a práci. Toto obojí bylo u něho v míře vysoké. Jak byl zvyklý, vstával už o čtvrté hodině ranní. O páté byl již v kapli a připravoval se na mši svatou a po ní zůstával, pokud jsme my druzí byli u oltáře. O půl dvanácté byl znovu v kapli na adoraci. Stejně odpoledne po páté hodině až do šesté. A o sedmé býval náš den zakončován svatým požehnáním. Zbožnost jeho byla, jak jsem řekl, nevtrhavá. Naopak povzbuzující a přitahující. Ostatek dne vyplňoval práci duševní vědeckou a v prvních letech také

hodinovou, ale dobrovolnou prací tělesnou. My jsme řezali dříví a on štípal. Ovšem činnosti duševní bylo kromě exhort a přednášek a exercicií důkladné zpracování života našich světců. Svatého Vojtěcha, svatého Prokopa, blahoslaveného Hroznaty, blahoslavené (dnes svaté, pozn. red.) Anežky a Zdislavy. Doufám, že se tato pilná práce jednou uplatní. I když, jak on si kolikrát stěžoval, potřebný materiál nebyl přístupný. Dojemná byla, jak jsem řekl, jeho ochota sloužit druhým. V tomto ohledu plnil slova Krista Pána dokonale. Uvedu příklad. Seděli jsme u stolu, zpočátku jsme byli čtyři, a debatovali o tom či onom. Najednou se projevila nějaká nejasnost. Jak se ten či onen jmenoval, co napsal nebo kdy se narodil a podobně. Pan arcibiskup tehdy, jak to uslyšel, nechal jídla, běžel do svého po-

koje, vyhledal v knihách a přinesl rozluštění. A to se někdy stalo třebas i třikrát za oběd. Takže jsme se už domlouvali, že podobné pochybnosti už nebudeme vyvolávat. On však vždycky proti tomu protestoval a říkal, že je rád, když se může proběhnout a nám vyhovět.

Zdroj www.radiovaticana.cz,
zpracoval R. Pecha, redakčně upraveno

Msgr. prof. Josef kardinál Beran (29. prosince 1888 Plzeň – 17. května 1969 Řím) byl katolický duchovní a teolog, 33. arcibiskup pražský a primas český v letech 1946–1969. Byl politickým vězněm nacismu i komunismu, komunistický režim mu navíc po většinu času znemožnil spravovat diecézi. Po jmenování kardinálem prožil poslední roky svého života jako vyhnanec v Římě.

V Římě se kardinál Beran zapojil do práce 2. vatikánského koncilu. 20. září 1965 na něm vystoupil s projevem O svobodě svědomí, v němž se mimo jiné vyslovil pro rehabilitaci Jana Husa. Založil také v Římě České náboženské středisko Velehrad. Jeho sekretářem po celou dobu působení v Římě byl pozdější pomocný biskup pražský Jaroslav Škarvada.

Kardinál Beran zemřel 17. května 1969 na rakovinu plic v Papežské koleji Nepomucenum v Římě, kde bydlel.

Když zemřel, kardinál Šeper jej označil za druhého svatého Vojtěcha. Je jediným Čechem, kterému se dostalo té pocty být pohřben po boku papežů v kryptách svatopetrské baziliky v Římě. V roce 1998 byl zahájen proces jeho blahorečení.

S portrétem papeže Pavla VI.

Kardinálův pokoj v Nepomucenu

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH ...

Ještě za dob studií jsem začala uvažovat o tom, že bych chtěla pomáhat jako dobrovolník v nějaké rozvojové zemi. Vydala jsem se dvakrát na Ukrajinu, kde jsem působila v dětských domovech. Poté jsem rok učila na základní škole, jenže jak se jednou člověk zakousne do misí, nějak ho to doma nenechává klidným.

Zažádala jsem o opětovné působení na Ukrajině, ale olomoucká charita mi nabídla Haiti. Zpočátku jsem vůbec nechtěla, neměla jsem ani slovo francouzsky, natož kreolsky (místní domorodá řeč), navíc mám bezlepkovou dietu, takže lékaři mi výjezd nedoporučili, také jsem cítila, že ani mí nejbližší mi v tomto moc nefandili. Když se na to všechno dnes zpětně dívám, sama se divím, kde jsem ke všemu sebrala odvahu.

Vždycky jsem byla takový ten domácí strašpytel, co nevytáhnul paty dál než za vesnici. Na Haiti jsem působila rok, všemu jsem se naučila a nakonec jsem se po prázdninách vrátila mezi své černé přátele znovu. Dá-li Bůh, měla bych tu působit další rok.

ŽIVOT NA HAITI

Zpočátku jsem byla pohnutá tím, v jaké chudobě, v jakých otřesných podmínkách lidé žijí, ale po čase jsem si tak nějak uvýkla, že dnes když mě někdo požádá o fotku z vesnice, přecházím sem a tam a vůbec mě nenapadá, co tak zvláštního vyfotit, přijde mi to tu všechno už normální a běžné. Haiti mě oslovilo především tím, že jak je místní nelehký život k lidem tvrdý, dokáží být i oni k sobě samým tvrdí. Obdivuji jejich velkou

životní sílu a odevzdání se do vůle Boží. Nikdo tu zbytečně nereptá, neřeší nějaké vnitřní pocity a pohnutky. Přiznám se, že mě to někdy až zlobí, jak vše vidí jednoduše a přímočaře, ale když o tom pak přemýšlím, je to asi lepší než život pojímat složitě, stále nad něčím rozvažovat a zbytečně se trápit.

PALASO (viz foto)

Palaso je člověk, který nemá vůbec nic, pouze růženc a pár špinavých hadrů. Dostává od nás jídlo a věci denní potřeby. Přestože má ve vesnici přfbuzné, nechtějí se o něj starat, a tak chodí k nám. Vzpomínám na jeden zajímavý moment, kdy mě zcela odzbrojil. Žádal mě o koupi kyblíku, přiznám se, že jsem to za tak nutné nepovažovala. Čas plynul a já pro starého pána nic neudělala. Jednoho dne mi povídá: „Nevím, jestli ty sama bys mi dopomohla k věci, o kterou tě prosím, a tak se modlím k Duchu svatému, aby na tebe sestoupil a dal ti poznat, že ten kyblík skutečně potřebuji. Jen Bůh ví, jak je pro mě nezbytně nutný.“ V tom okamžiku mi to všechno došlo, zastyděla jsem se. Vždyť ten starý muž si nemá v čem nanosít vodu, z čeho pít ani možnost umýt se. Rychle jsem utíkala pro ten nejlepší kýbl ve vesnici.

Život obyčejných lidí je stereotypní, nejsou tu pracovní příležitosti, mladí zdraví lidé sedí ve stínu před domem, hrají domino a sní o lepších zítřcích. Někteří loví ryby, jiní pracují na zahradě – pěstují zeleninu a ovoce. Rodiny jsou početné, rodí se tu spousta dětí, bydlí v jednoduchých hliněných domcích. Častým jídlem je tu rýže s fazolí, oblíbenou zábavou hraní fotbalu, koutí zápasy. Vesnice je bez elektřiny, pitné vody, chybí dopravní obslužnost, kromě rýže a chleba není možné na místním trhu prakticky nic jiného sehnat. Podvýživou trpí i zvířata, krávy nedávají mléko, slepice nesnáší vajíčka. Na druhou stranu lidé žijí více pospolu, troufám si říct, že v Boha věří každý, životní trampoty berou více odevzdaněji než my, jsou přímočaří, nejsou tak precitlivělí a žijí ve větší upřímnosti.

Určitě čerpám hodně síly z toho, když k nám přicházejí nejchudší, ti obvykle bývají nejvděčnější. Děti, které si hrají na farním dvoře, jsou nevyčerpatelné studnice vtipků a nejrůznějších překvapení. Je milé sledovat zářící oči hendikepovaných, s kterými se chodíme koupat do moře, stejně tak nemocné, kterým zdarma poskytujeme léky.

Už samotná odlišnost kultur a zvyků je někdy značně komická. Např. když přišli rodiče na faru a žádali otce Romana o pokřtění dítěte, nechápali, proč jméno Hitler, které svému potomku vybrali, otec odmítl.

Vesnice

Tržnice

akceptovat. Jindy zase pro mě vařili mladí chlapci, a protože neuměli přečíst anglické nápisy na etiketě, místo soli do jídla nasypali prášek na čištění vany a umyvadla, zjistili jsme to až po několika dnech, kdy jsme na to náhodně při řeči narazili. Zasmát se člověk musí, když se uprostřed mše kostelem prochází koza nebo pes vykoná potřebu na květiny před oltářem. Do značné míry je legrační, když potkám muže, a ten má na sobě dívčí společenské šaty, nebo paní v pánských lakýrkách o 5 čísel větší velikosti. Ale tady se to tak nebere, i kdybych si ráno neučesala vlasy, chodila ve špinavém triku, zdřímla si na ulici, nikdo by na mě nereagoval. Je tu obrovská svoboda, poprvé jsem si to uvědomila, když jsem šla bosá ze školy, přšelo, nohy jsem měla po kolena zabořené v blátě a já si z plna hrdla zpívala. Doma by mě považovali za blázna, tady se po mě nikdo ani neotočil...

PROJEKT PRAGA-HAITI

Misijní práce otce Romana Musila z řádu oblátů Panny Marie Neposkrvněné trvá již přes 8 let. Chtěl se vydat do oblasti skutečně nejchudší, a tak jeho kroky směřovaly do suché krajiny na západním pobřeží chudého státu Haiti – do Baie de Henne. Svým duchovním vedením, materiálně, ale třeba i včasným převozem do nemocnice vnáší do

této chudé vesnice naději i skutečnou pomoc. Podařilo se mu dobudovat katolickou školu Sainte Maria Goretti, tržnici, instalovat solární troubu, která napeče velké množství chleba, dopravit nákladní automobil Praga V3S, který pomáhá s dopravou stavebního materiálu např. pro výstavbu 4 nových kaplí v horských oblastech nebo přepravuje 100 pytlů rýže pro děti a nejhudší.

Obláti na Klokotech spravují český účet P. Romana Musila. Na toto konto je možné zasílat finanční dary určené přímo pro potřeby P. Romana Musila a jeho farnosti na Haiti. Číslo účtu P. Romana Musila: 1012022930/5500, variabilní symbol: 2105. Obláti rádi vystaví i potvrzení o daru: tel. 381 232 584. Více na: www.praga-haiti.cz

Nyní se rozjíždí další projekt, jehož cílem je dopravit na Haiti vrtací soupravu, která by umožnila navrtat studny v odlehklých oblastech, kde lidé nemají přístup k vodě. Se školou se pojí projekt Adopce na dálku, který podporuje Arcidiecézní charita Olomouc. Na Haiti je školní docházka povinná, ale musí se platit. Tento projekt se snaží zpřístupnit vzdělávání pro všechny bez ohledu na finanční situaci rodiny.

ZEMĚTŘESENÍ

V ten den jsem zrovna pobývala u sester Matky Terezy v Gonaïves, kde jsem pomáhala v nemocnici. Pečovala jsem o podvyživené děti, nemocné AIDS, ale třeba i o sirotky, kterých se nechce nikdo ujmout. Když se začala třást země, jako první jsem prosila Boha, aby mi odpustil všechny hříchy, protože jsem věděla, že se nacházím mezi životem a smrtí. Přesto jsem už kvůli dětem zbytečně nepropadala panice a krátce poté jsem spíše celou

událost začala zlehčovat, protože děti byly velmi vyplašené. Zanedlouho jsme obdrželi přes rádio zprávu, kolik lidských obětí a škod zemětřesení napáchalo v hlavním městě. V tu dobu už byli lidé velmi zděšení, panikařili, celou noc jsme probděli v modlitbách, očekávala se další vlna otřesů, a tak jsme seděli venku, nikdo nechtěl spát uvnitř.

Zkoušela jsem navázat spojení s rodinou, s otcem Romanem, ale telefony nefungovaly, to mně bylo velmi líto. Se sestrami jsme se hodně modlily a adorovaly, to nám dávalo sílu, z rádia jsme totiž obdrželi informaci, že přijdou další otřesy.

V hlavním městě má rodinu a známé takřka každý, takže dům od domu prožíval bolest, mše v kostele se odehrávaly v tichosti a ponuré atmosféře. Lidé hledající azyl houfně utíkali z Port au Prince, aby našli pomoc u svých blízkých na vesnici. Baie de Henne se tak rozrostlo o řadu nových obyvatel, kteří potřebují léky a peníze. Z hlavního města odešlo mnoho přeživších, ovšem s naprosto prázdnými rukama, mnohdy to byli lidé, kteří si žili na místní poměry dobře, dnes nemají nic a jsou zcela závislí na pomoci už tak chudých příbuzných, kteří žijí v zapadlé vesnici. Tito lidé přežili své příbuzné, stále se nemohou vzpamatovat ze šoku, který si prožili, a nakonec trpí mnohdy nepřijetím, odmítnutím. Před zemětřesením byli zcela samostatní, spoléhali

Haitské děti

Návštěva Makadne

se na své síly a možnosti, dnes musí žádat o kousek chleba a spát na holé zemi v nedůstojných podmínkách. Je 14 dní po tragédii a lidé trpí velkým hladem, banky jsou zavřené, stejně tak benzinové pumpy. Spousta lidí z Baie de Henne se vydává do hlavního města, aby zjistili, zda jejich příbuzní přežili. Je smutné sledovat přeplněné kamiony s lidmi, kteří doufají, že Bůh jejich děti, rodiče, bratry uchránil od smrti. Jsou známy případy, kdy matce zemřelo pod sutinami 6, ale i 9 dětí včetně muže. Smutné bylo rozloučení s kamarádem Peterem, který mi ještě v neděli, den před svým odjezdem do Port au Prince, pomáhal shánět vajíčka na večeři. Poslední slova, která mi řekl, nikdy nezapomenu, připomínala jsem si je i ve chvíli, kdy jsem jej viděla mrtvého s roztržštěnou hlavou, bez trupu a s přeráženými končetinami.

ŠKOLA ŽIVOTA

Nejprve jsem si myslela, že těmto lidem pomáhám a jsem užitečná já, ale zakrátko jsem zjistila, že jsou to především Haitané, kteří mě inspirují, dělají lepší, od nich jsem obdržela plno duchovních darů a projevů lásky. Díky nim jsem si uvědomila, že řada věcí, které se zdají být jasně a pevně dané, jsou vlastně jiné, že kdo je vzdělaný, nemusí být moudrý, že majetek ne vždy obnáší skutečné štěstí a svobodu.

Chudoba – to je život sice bez důstojnosti, ale přece jen v tvářích Haitanů nevidím beznaděj, ale silnou víru a důvěru v Boha. Právě tato země mě naučila chápat, že člověku, který má Boha, nic nechybí, i kdyby snad už nic jiného neměl. A tak nedovedu vnímat ostrov jako nejchudší zemi západní polokoule, ale spíše jako kousek světa, kde lidé žijí v upřímnosti, odevzdanosti, s obrovskou životní silou a instinktivním uplatňováním pravých hodnot.

Srdečně zdravím všechny čtenáře Apoštola a prosím za modlitby pro oběti zemetřesení na Haiti, jejich příbuzné a také za nás – slabé misijní pracovníky, kteří se jim snažíme pomáhat.

Vše dobré přeje Eva Dostálová.

Projekt PRAGA-HAITI je možné podpořit:

1. **finančním darem na účet projektu:**

35-1868350237/0100

(var. symbol: 77777), SWIFT: KOMBCZPP,

IBAN: CZ1301000000351868350237

Adresa majitele účtu projektu:

Arcidiecézní charita Olomouc,

Křížkovského 6/505, Olomouc, 779 00,

e-mail: martin.zamazal@caritas.cz,

tel: 588 519 469

Rádi Vám vystavíme potvrzení o daru a zašleme certifikát – poděkování za dar.

2. **modlitbou**

OTCOVÉ PALLOTINI SRDEČNĚ ZVOU NA

Pěší pouť k Božímu milosrdenství pro ty, kdo potřebují Boží milosrdenství

Poprvé jsme putovali v červenci 2009. Chceme naši modlitbu spojit s námahou pěšího putování; chceme být týden spolu a sobě navzájem hlásat milosrdného Ježíše.

Potřebuješ milosrdenství? Vidíš ve svém prostředí lidi, pro které jsi ochotný/á dovolávat se Boží lásky? Pojď s námi!

Kdy, odkud a kam? 24. 7. – 31. 7. 2010

Z Fulneku do Slavkovic u Nového Města na Moravě.

Jak daleko? Asi 185 km, nejdelší úsek je 32 km dlouhý, jsou ale také po 20 km.

Co nás čeká ve Slavkovicích? Na pátek a sobotu zveme do Slavkovic všechny (nejen ty, kteří připutují s námi) na **Setkání poutníků**. V pátek v 15 hodin ve Slavkovicích budeme slavit Hodinu milosrdenství a v 16.00 mši svatou. Večerní program bude zahrnovat setkání poutníků, nebude chybět společné zpívání k oslavě Boha a sdílení. Pak v noci bude příležitost k soukromé modlitbě během adorace v kostele Božího milosrdenství. V sobotu v 10.00 budeme slavnostní mši svatou děkovat milosrdnému Bohu za všechny milosti, které nám dává během naší pozemské pouti.

Kde se můžeme přihlásit? Na tel. čísle: 566 502 857 nebo na webové stránce je přihlašovací formulář – www.pout.cz.

SLAVKOVICE: BOHOSLUŽBY, POUTĚ, KONTAKTY

Bohoslužby: Pátek: 15.00–16.00 adorace v hodině milosrdenství, 16.00 mše svatá
Sobota: 17.00 mše svatá
Neděle: 10.30 mše svatá

SVATÁ ZPOVĚĎ – po celý rok v sobotu a v neděli od 15.00–17.00 hod.

Křížová cesta: po celý rok (kromě doby velikonoční) v pátek od 15.00 hod.

Cesta Světla: v době velikonoční v neděli od 16.00 hod.

Poutě: První hlavní poutě: Svátek Božího milosrdenství (první neděle po Velikonocích)

Druhá hlavní poutě: Mše svatá ke sv. Faustyně (neděle nejbližší 5. říjnu)

Měsíční poutě: každou třetí sobotu v měsíci (mše svatá v 17.00 hod.)

Pěší pouť k Božímu milosrdenství: poslední týden července

(podrobné informace na www.pout.cz)

Nahlašování skupin:

Kostel ve Slavkovicích je přístupný nejen v době bohoslužeb. Po předchozí dohodě je možné kostel rezervovat ke sloužení mše svaté nebo k pobožnostem. Skupiny můžete nahlásit na tel. 566 502 854, pout@slavkovice.cz

Kontakty: Infolinka: 566 502 853, info@slavkovice.cz

Adresa: Otcové pallotini, 592 32 Jámky 71

www.slavkovice.cz

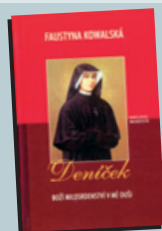

NEBOJUJ S TMOU, ROZSVIŘ SVĚTLO!

Nabízíme vám možnost posláním brožurky, která vznikla jako malý průvodce v oblasti Božího milosrdenství. Může to být dobrý dárek pro vaše známé a pro všechny, které byste chtěli oslovit Božím milosrdenstvím. Brožurka je formátu „Apoštola“ (A5), má 48 stran. Cena není stanovena, za brožurku můžete přispět složenkou, která je přiložena.

Brožurku si můžete objednat na adrese:

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32,
tel. 566 502 855, 774 521 531, email: info@slavkovice.cz

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem.

Váz., 671 str., 399 Kč

FAUSTYNA NEOBYČEJNĚ OBYČEJNÁ

Jolanta Sasiadeková

Sestra Faustyna Kowalská byla ženou, která se cítila skutečně šťastná. Mnozí lidé z jejího okolí jí pohrdali kvůli nedostatku vzdělání, ona však děkovala Ježíši za to, že si ji vyvolil pro tak velké poslání, jakým je šíření úcty k Božímu milosrdenství. Její silou a štěstím byla láska, po níž každý člověk tolik touží.

Jolanta Sasiadeková napsala psychologicky zpracovaný příběh, který přináší nečekané zvraty a mnohá překvapení. Střídáním textů ze života svěřence s příběhem dnešních vysokoškoláček Evelíny a Katky poukazuje na význam hodnot, jakými jsou rodina a milosrdná Boží láska.

Váz., 175 str., 219 Kč

Tyto knihy si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s. r. o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

Nabízíme vám **ZDARMA** možnost posláním obrázků milosrdného Ježíše (velké: 14×29,3 cm. Balení po 5–7ks.; malé: 7,5×15,5 cm. Balení 50 ks.) Při objednávání sdělte, prosíme, **svoji přesnou adresu**, počet balení a druh obrázků (velké nebo malé).

OBRÁZKY NEJSOU URČENÉ K PRODEJI, ALE K ROZDÁVÁNÍ ZDARMA!

Obrázky si můžete objednat: Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy, tel. 566 502 850,
774 521 531, e-mail: objednavky@apostol.cz

Váš případný dobrovolný příspěvek pomůže získat prostředky na další vydávání časopisu.

*Zveme Vás na poutě do kostela Božího milosrdenství
a sv. sestry Faustyny do Slavkovic u Nového Města na Moravě*

KALENDÁŘ POUTÍ NA ROK 2010

KAŽDOROČNÍ HLAVNÍ POUTĚ:

- 11. 4. Svátek Božího milosrdenství – Mons. Jan Graubner (mše sv. v 15.00 hod.)
- 3. 10. Mše svatá ke sv. Faustyně – Mons. Pavel Posád – v 15.00 hod.

POUTĚ O TŘETÍ SOBOTĚ V MĚSÍCI (uvádíme od dubna 2010):

Program: v 16.00 růženec a Korunka, možnost svátosti smíření
v 17.00 hod. mše svatá

- 17. 4. R. D. Marek Hlávka, farář z Veverské Bítýšky
- 15. 5. R. D. Jaroslav Furtan, koordinátor nemocniční duchovní služby v královéhradecké diecézi
- 19. 6. R. D. Miroslav Michalak, vikář trutnovského vikariátu
- 17. 7. R. D. Bogdan Sikora OFMConv., provinciál minoritů, Jihlava
- 21. 8. R. D. Pavel Dokládál, farář z Koclířova (Českomoravská Fatima)
- 18. 9. P. Jeroným Josef Ertel O.Carm., převor kláštera Kostelní Vydří
- 16. 10. R. D. Zdenek Wasserbauer, spirituál pražského semináře
- 20. 11. P. Tomáš Libant, představený kláštera Božího milosrdenství v Nov. Hradech
- 18. 12. P. Artur Cierlicki SAC, farář z Fulneku

Aktuální informace o bohoslužbách a poutích získáte také na tel. č.: 566 502 853
Pokud máte otázky, napište na adresu: info@slavkovice.cz

Ať Vám Pán žehná! Otcové pallotini

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok. Konkrétní cena není určena. **Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!**

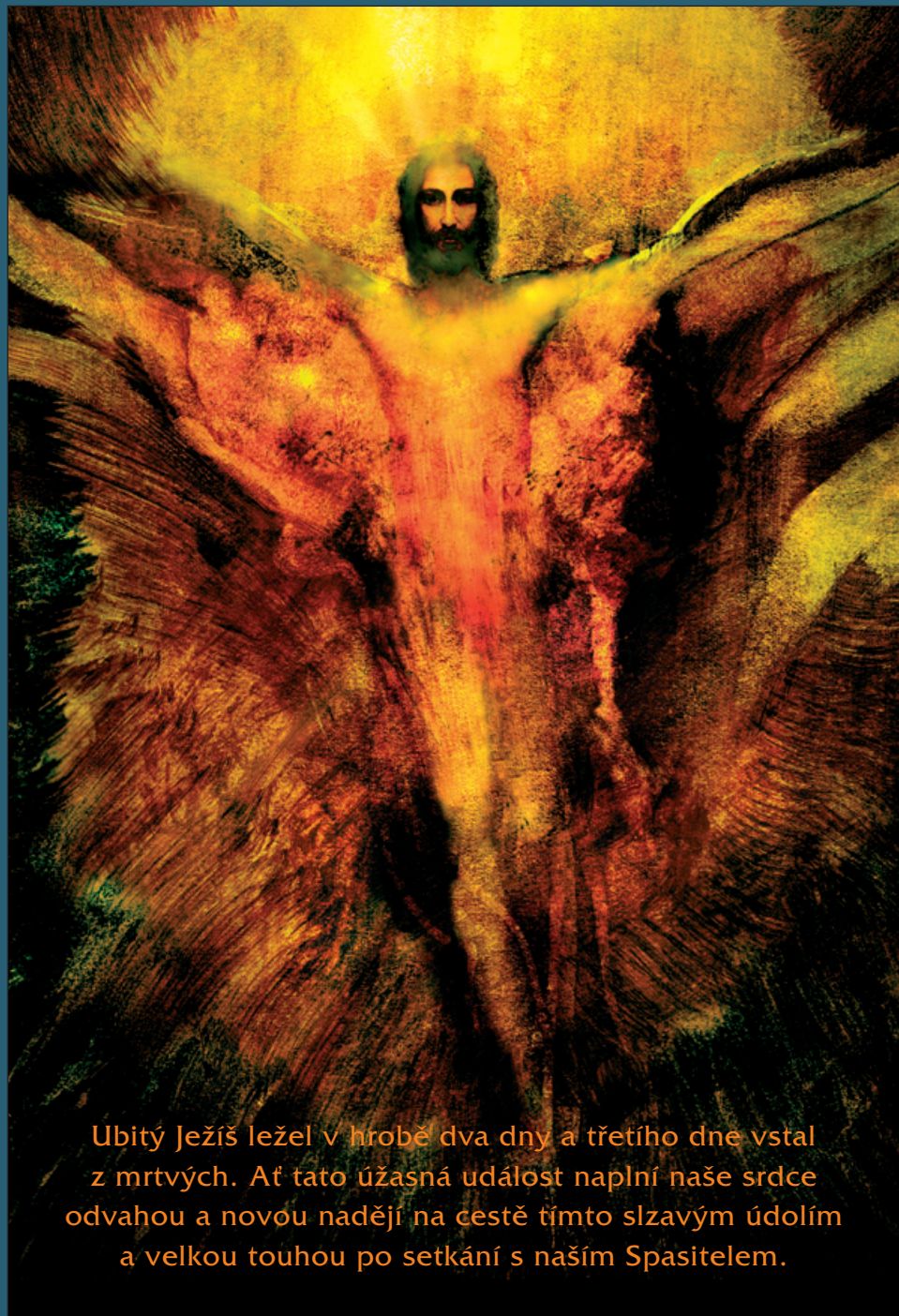
„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké. Sdělte nám jejich adresu a my jim pošleme „Apoštola Božího milosrdenství“.

Společnost katolického apoštolátu

Jámy 71, 592 32 Jámy

Číslo účtu: 35 – 6219210237/0100

„Apoštola Božího milosrdenství“ si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.
Tel.: 566 502 850, fax: 566 502 851, mobil: 774 521 531, e-mail: objednavky@apostol.cz
Na stránce: www.apostol.cz najdete objednávací formulář!

Ubitý Ježíš ležel v hrobě dva dny a třetího dne vstal z mrtvých. Ať tato úžasná událost naplní naše srdce odvahou a novou nadějí na cestě tímto slzavým údolím a velkou touhou po setkání s naším Spasitelem.